

kõige liggemat, seal saaks ma sedda kassu, mis iggaweste
kestab. Nõnda käis teina iggapääw kurb mõttete sees,
jo kui ta weel uniwersitāri peal studiris. Uksford,
mõni ütleb, reisi peal, mõni, kõndides wäljasspool
linna, süggawa jutto sees oma sõbraga, kelle nimi
Aleksiuss olli ja kellega Luther ühhes õppis, trehwiis
tedda äkkiselt se aimamatta õnnetus, et wälk sure kār-
ratamisse ja rāggisemissega pilwest mahha jooksis ja
teina kõrwal teina sõpra surmaks ja tedda ennast uimaseks
lõi. Üllesārgates läks ta kohhe weel sel samal päwal
klostri jure, ja pallus ennast ka mugiks ülleswõtta;
sest, mis on kõik se ilma ellu, üks ainus silma pilk
wõib kõik otsa tehha, mis meie süin otsime ja püüame
oma ilmlikkus kassuks. Üks kloster on üks pühha paik,
kos üksi Jumalalle ellada wõib. Nõnda mõtles Luther se
ford selle asja üle. Kõl same pärrast nähha, mis ta selle üle
pärrast mõtles, kui ta selle asjaga tutwamaks sanud olli.
Klostris ellas teina wāggaltja otsato palwete sees, allaeitlik,
ja raske waewa sees omas inges, sest ta olli oma issa
lubbata sinna läinud, ja se rõhkus wāga teina süddat.
Ta eitis ennast seal selle kõige allama töö alla, et oma
süid Jumala ees jälle eaks tehha, pühkis klostrid, kan-
dis puid ja wet kõiki, tõmmas klostri kella ülles, waewas
ja pinas ennast kõiki piddi, agga ei leidnud süski endalle
süddame rahhu. Raebus enda wasto, kārjitomus ja
iggatsemiāne se otsato õntsusse pole waewas tedda õõd
kui pääw; ta ei sõnud ennam, ei jonud ja ta iggatses
surma järrele. Uksford eitis ta ennast oma kambri,

11
lõi usse lukku ja ei tulnud enam wälja, ei lastnud ka
teddagi sinna süsse. Kuulti tedda seal palwe sees ol-
lewad waikselt, kui se, kes süit ärra minna tahhab, ras-
kelt obtades ja selle sarnane, kes enam ühtegi kooosti
teiste käest ei leia. Tedda õigati, ta ei wõtnud enam
sedda kuulta, kopyntati ta usse peale, agga ta ei teinud
tedda lahti. Kui nüid middagi enam ei tahtnud aidata,
süs asjuti wāetombega sinna jure, todi tedda wälja
ja se klostri üllem, üks neist parremist ja targemist
meestest sel ajal, nimēga Staupitz, nomis ja trööstis
tedda, üteldes, otse kui olleks ta sedda ette ärra tundnud:
sõbber Martin, Jumal on sind ühhe sure asja tarwis
wäljawallitseāud, kas tohhid sinna ennast ilm õige asjata
murre süsse anda; wõtta julgust, ja ärra te mitte, mis
Jumala ees ei kõlba. Jāimeāne wõib küt ennast surma süsse
fata, agga kas teina sedda tohhib, se on jälle teine asj.
Se sõna tõstis Lutherusse waimo üllemalle, ta kossus ja
terwitses, läks ikka pääw päwalt rõõmsamaks ja ärda-
maks, leppis oma issaga ja ellas nüid sure labkusse sees,
iggapääw õppides ja tarkusse pole tõttates. Sel korral
ellas Saksa maal üks wāga tark ja pikkameleliāne kur-
fürst, nimēga Friedrich se mõistlik, üks juur ja au-
wāart wallitseja; se ehyitas ühte uut uniwersitāri, ja
otsis selle tarwis tarki õppetajid. Sinna sowis Staupitz
Lutherust professoriks, kelle tarkust teina tundis ja
austas. Luther läks sinna, wõttis seal kōhta ja õppetas
seal nori mehhi sure wāe ja kuulsa sõnaga, et iggal
pool teinast paljo rāgiti ja teina sõna kulama